

ע"פ 6568/16 - מנהל אסעד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 6568/16

לפני:
כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט ע' גרוסקופף

המערער: מנהל אסעד

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו מיום 14.12.2015 וגזר דינו
מיום 3.7.2016 של בית המשפט המחוזי בנצרת
בת"פ 41283-04-12 שניתנו על ידי כב' השופט
סאאב דבור

תאריך הישיבה: י"א בתמוז התשע"ח (24.6.2018)

בשם המערער: עו"ד ראפי מסאלחה
בשם המשיבה: עו"ד סיוון רוסו
בשם שירות המבחן: הגב' ברכה וייס

פסק-דין

השופט ג' קרא:

ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט ס' דבור) בת"פ 41283-04-12 מיום 14.12.2015 ומיום 3.7.2016 בהתאמה, בגדרם הורשע המערער בעבירות הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); נהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3) ו-64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה במהירות מופרזת, לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה) וסעיף 68 לפקודת התעבורה; סטייה מנתיב הנסיעה לפי תקנה 40(ב) לתקנות התעבורה וסעיף 68 לפקודת התעבורה; נהיגה במצב המונע שליטה ברכב לפי תקנה 26(1) ו- (4) לתקנות התעבורה וסעיף 68 לפקודת התעבורה וכן גרימת חבלה לאדם ולרכוש ברשלנות, עבירה לפי סעיף 62(2) ו- 38(2)+(3) לפקודת התעבורה.

בגין הרשעתו כאמור נגזרו על המערער העונשים הבאים: מאסר בפועל למשך 36 חודשים; מאסרים מותנים לתקופות משתנות; פסילת רשיון הנהיגה לתקופה של 12 שנים ופסילה מותנית לתקופות משתנות. כמו כן, חויב המערער בתשלום פיצויים בסך של 25,000 ש"ח.

פרטי כתב האישום

1. ביום 15.12.2011 בסביבות השעה 22:00 נהג המערער ברכב פרטי מסוג מאזדה (להלן: הרכב) בנצרת, בכביש 75 (להלן: הכביש) מכיוון כללי צומת המוסכים לכיוון כללי צומת משרד הבריאות. יחד עם המערער נסעו ברכב עוד שני אנשים, חברו הוארי (להלן: הוארי), שישב במושב הקדמי שליד הנהג וצעירה בת 21 (להלן: המנוחה), שישבה במושב האחורי. המערער נהג ברכב בהיותו שיכור, כאשר רמת האלכוהול בדמו היתה 139 אחוז מ"ג לפחות. המערער נהג בקלות דעת ופזיזות במהירות מופרזת ומבלי שהתחשב במצב הכביש, כאשר בקילומטר 15, נכנס המערער לעקומה חדה ימינה בכיוון נסיעתו, איבד את השליטה על הרכב, סטה שמאלה ופגע עם הגלגלים השמאליים של הרכב בדופן של שטח הפרדה בנוי שבמרכז הכביש. בהמשך סטה הרכב ימינה ועלה על המדרכה שבצדו הימני של הכביש, התהפך על גגו, הסתובב על דפנותיו ו"נזרק" חזרה אל הכביש (להלן: התאונה). כתוצאה מהתאונה נהרגה המנוחה, המערער נפגע באורח בינוני והוארי נפגע באורח קל. הרכב ניזוק.

פסק הדין קמא

2. בית המשפט הרשיע את המערער בעבירות שיוחסו לו וקבע כי התאונה התרחשה בגין נהיגתו הפזיזה והרשלנית של המערער, שנהג ברכב בהיותו שיכור, תוך התעלמות מתנאי הדרך, כניסה לעקומה חדה ימינה במהירות גבוהה, מה שהביא לאובדן שליטתו על הרכב, התהפכותו וגרימת מותה של המנוחה ופציעתו-שלו ושל חברו הוארי.

3. בענין שכרותו של המערער קיבל בית המשפט כמהימנה את עדותם של העדים שהיו מעורבים בנסילת דגימת הדם מהמערער בבית החולים, הבוחן קרני לדני (להלן: הבוחן) וד"ר ראשד אבו סאלח (להלן: ד"ר אבו סאלח). בית המשפט קיבל כמהימנה גם את עדותה של ד"ר אסתר שלמך, מנהלת היחידה לטוקסולוגיה משפטית במעבדה לטוקסולוגיה בבית החולים תל השומר, שבדקה את דגימת הדם וקבעה את שיעור האלכוהול בדמו של המערער (להלן: ד"ר שלמך), וקבע כי "ד"ר שלמך פעלה במקצועיות ובמהימנות וממצאיה מקובלים עלי ואלה לא נסתרו...". בית המשפט דחה את טענות המערער לענין שרשרת המוצג - מבחנת הדם.

4. לענין מהירות נסיעתו של המערער ושתיית אלכוהול, קיבל בית המשפט את עדותו של הווארי שישב ליד המערער בעת התאונה וקבע כי "עדוּתו של הווארי נשמעה אמינה ומהימנה". הווארי העיד, כי המערער "נסע במהירות של 100 אם לא 120 קמ"ש" וכי התאונה התרחשה בגין נסיעתו המהירה של המערער בעקומה והיותו שתוי. עוד לענין מהירות הנסיעה (בהעדר סימני בלימה על הכביש) ביסס בית המשפט את קביעתו בדבר נהיגתו המהירה והפזיזה של המערער, על עדותו של עד הראיה מוחמד חטיב (להלן: חטיב), שהעיד כי המערער עקף את רכבו מצד ימין. ביסוס נוסף לענין מהירות הנסיעה מצא בית המשפט בעדותו של הבוחן, שקבע כי אופן התרחשות התאונה, התרוממות הרכב באוויר והתהפכותו על גגו מלמדים על נסיעה במהירות מופרזת (פס' 36 להכרעת הדין).
5. בית המשפט דחה את גרסתו של המערער, במהלך עדותו, כגרסה לא אמינה, הפנה לריבוי הגרסאות שהועלו מפי המערער, כשבחקירותיו במשטרה מסר המערער גרסה אחת ואילו במהלך עדותו בבית המשפט מסר גרסה אחרת, השונה מגרסתו שנמסרה במשטרה, כאשר הסבריו של המערער לשינויי הגרסאות "אינם מחזיקים מים ואיני מקבלם".
6. בית המשפט דחה את טענת ההגנה כי התאונה היתה תאונה בלתי נמנעת שהתרחשה כתוצאה מנקר בגלגל השמאלי הקדמי של הרכב וקבע לאחר בחינת חו"ד של ד"ר שרון ועדותו של הבוחן, כי התאונה נגרמה בגלל שכרותו של המערער ומהירות נהיגתו הגבוהה בעקומה החדה, ושלל את התרחשותה עקב התקר בגלגל.
7. באשר ליסוד הנפשי בעבירת הריגה, הפנה בית המשפט להתנהגות המערער, שבהיותו שיכור ומתוך פזיזות ונטילה מודעת של סיכון בלתי סביר ואדישות לאפשרות ממשית של פגיעה בחיי אדם, נהג ברכב בעקומה חדה מבלי להתחשב בתנאי הדרך, במהירות גבוהה וכך איבד שליטה וגרם לתאונה קטלנית בה נקטלו חיי אדם ונפצעו אחרים. נקבע, כי נגד המערער קיימת חזקת פזיזות משהיה מודע הן למצב שכרותו והן לאפשרות כי עקב מצבו זה תיגרם תאונה שבה יקופחו חיי אדם וכי המערער לא סתר חזקה זו.
8. לענין העונש קבע בית המשפט, כי המערער פגע בערך קדושת החיים ובשלמות הגוף וכי פגיעתו בערכים אלה היתה גדולה ומוחשית. בהינתן נסיבות התרחשות התאונה, כשהמערער היה נתון להשפעת משקה משכר ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת בעבירות הריגה תוך נהיגה בשכרות, קבע בית המשפט מתחם ענישה הנע בין שנתיים לשבע שנות מאסר בפועל ופסילת רשיון נהיגה הנע בין 10 ל- 20 שנות פסילה. בית המשפט מצא שלא לאמץ את המלצת שירות המבחן להימנע מהטלת מאסר ממשי חרף הערכת שירות המבחן ששליחתו של המערער למאסר עלולה להביא לנסיגה במצבו הנפשי. לאחר שנתן משקל לעברו הנקי של המערער, הטראומה הנפשית שנגרמה לו בגין מעורבותו בתאונה והיזקקותו לטיפול נפשי בעקבות כך, מיקם את עונשו של המערער בסמוך לתחתית המתחם וגזר את דינו לשלוש שנות מאסר בפועל, פסילת רשיון הנהיגה לתקופה של 12 שנים וענישה נלווית כפי שפורט לעיל.
- טענות הצדדים
9. במרכז טיעון המערער בערעור עמדה הטענה כי התאונה היתה תאונה בלתי נמנעת שנגרמה כתוצאה מנקר בגלגל השמאלי ברכב, תוך הפניה לחוות דעתו של ד"ר שרון (ת/2), בה נקבע כי הנקר בגלגל השמאלי ברכב "היה עלול להיות גורם אפשרי לתאונה".

10. למערער טענות נוספות בדבר תוצאות בדיקת הדם של הדגימה שניטלה ממנו בבית החולים, כאשר לטענתו "הוגשו תוצאות בדיקות דם שנחזו כדגימות דמו של המערער אשר חרגו באורח מהותי מהנחיות הקבועות לנטילת דם...". עוד נטען, כי לא הוכחה שרשרת המוצג של דגימות הדם. למערער גם השגות על קביעות המהימנות שקבע בית המשפט בעניינו של הוארי, ועל המסקנה המשפטית אותה הסיק בית המשפט קמא שכן לטענתו לא היה מקום להרשיעו בהריגה, אלא בגרימת מוות ברשלנות. בענין העונש נטען, כי: "העונש קיצוני, חסר תקדים בחומרתו" וכי בהינתן גילו, עברו הנקי ומצבו הנפשי של המערער, היה מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהסתפק בעונש שירוצה בעבודות שירות.

11. באת כוח המשיבה ביקשה לדחות את הערעור, בהיותו ערעור על ממצאי מהימנות, וגרסה כי פסק דינו של בית המשפט מבוסס על ממצאי מעבדה באשר לאחוזי האלכוהול שנמצאו בדמו ועל עדותם של עדי ראיה, הן ביחס לשתיית המערער אלכוהול לפני התאונה והן ביחס לאופן נהיגתו הפזיז והנמהר. באשר לטענה שמדובר בתאונה בלתי נמנעת, הפנתה המשיבה להנמקת בית המשפט שהתבססה הן על חוות דעתו של ד"ר שרון והן על עדותו של הבוחן, כאשר שילוב שתי אלו הביאו את בית המשפט למסקנה כי חרף קיומו של תקר בגלגל השמאלי ברכבו של המערער, לא היתה זו הסיבה לגרימת התאונה וכי התאונה נגרמה בעטיה של שכרותו ונהיגתו הפזיזה והנמהרת של המערער. עוד טענה המשיבה שגם העונש שהוטל על המערער לא מצדיק התערבות, בהפנות למדיניות הענישה הנוהגת. המשיבה הציגה מכתב מטעם אביה של המנוחה המתאר את השבר, הכאב והסבל שנגרם למשפחה כתוצאה ממות המנוחה. זאת ועוד, המערער שחויב בתשלום פיצויים לא שילם על חשבון הפיצוי דבר נכון למועד הדיון.

להשלמת התמונה יצוין כי ביום 27.6.2018 הגיש המערער הודעה בה נטען כי העביר למרכז לגביית קנסות את מלוא סכום הפיצוי.

דיון והכרעה

12. לאחר עיון בהודעת הערעור הכתובה, שמיעת טיעונים של ב"כ הצדדים, ועיון בפרוטוקול הדיון בבית המשפט קמא, אמליץ לדחות את הערעור על שני חלקיו.

טענתו המרכזית של המערער היא כי התאונה היתה תאונה בלתי נמנעת, שאין הוא נושא באחריות לה, כשהוא תולה את האשם להתרחשותה באותו נקר בגלגל השמאלי שברכב.

כאמור, בית המשפט קמא דחה ובדין עשה כן, את טענת הנקר בצמיג השמאלי כגורם אפשרי לתאונה, כפי שהסביר בהכרעת דינו והסברו מקובל עלי. בית המשפט קמא לא התעלם מקיומה של חוות הדעת של ד"ר שרון (ת/2) שבה נקבע כי "יש לראות בנקר הנ"ל כגורם אפשרי לתאונה". מאידך לא התעלם מדברים נוספים שנכתבו בהמשך אותו משפט ממש, לפיהם: "אין קביעה זו שוללת את האפשרות שלתאונה היו גורמים נוספים ובמיוחד מהירות, חוסר תשומת לב, חוסר ערנות, חוסר כשרות וכו'". כך, ולאחר שבחן את ת/2, לרבות עדותו של ד"ר שרון בבית המשפט, אל מול שאר הראיות שבאו לפניו, ובמיוחד את עדותו של הבוחן, שלל בית המשפט את האפשרות כי התאונה התרחשה כתוצאה מקיומו של נקר בגלגל, וכדברי בית המשפט:

"עוצמתו של השלם כאן; (קרי - חוות הדעת הן של ד"ר איתמר שרון והן של הבוחן לדאני יחדיו) הינה גדולה בהרבה מהעוצמה הבדידה של כל אחת מהעדויות ו/או מחוות הדעת לבדן. לא אחטא למטרה, אם אציין, כי אף אחת (מ)שתי חוות-הדעת, לא תוכל לבדה, לשמש כיסוד איתן להרשעת הנאשם. אולם, חיבור שתי חוות-הדעת יחדיו, יוצר בסיס רחב ומוצק שיש בו די לצורך הרשעת הנאשם בדיון.

אשר על כן, ניתוח עדותו של ד"ר שרון, על רקע זרקור הממצאים והסימנים כפי שבא לידי ביטוי בעדותו של הבוחן קרני, מנווט לקראת מסקנה לפיה, הצמיג הקדמי-שמאלי לא היווה גורם לתאונה ולא כשל עובר לתאונה אלא, כתוצאה ממנה. כן, האפשרות התיאורטית שעלתה ממהלך עדותו של ד"ר איתמר שרון לפיה הפגם בצמיג (הבורג שננעץ) יכול היה לשמש כגורם לתאונה נשללה כליל על-ידי עדותו של הבוחן קרני עת הפנה לסימנים שהיו בזירת ההתרשעות. הסימנים בזירת האירוע (סעיף 10 בדוח הבוחן, ת/23 - סימני דחיפה עם תלמים אלכסוניים) לימדו, כי לחץ הניפוח בצמיג הקדמי-שמאלי היה תקין. משכך, הנני קובע, כי הצמיג הנ"ל לא היווה גורם לתאונה. מסקנתי זו מקבלת רוח גבית אף מהודעתו של הנאשם עצמו עת נחקר במשטרה ומסר, כי הצמיגים והרכב היו תקינים בזמן אירוע התאונה. לא זו אף זו, מעדותו של ד"ר איתמר שרון, עולה, כי לא היו סימנים בצמיג שלימדו על נסיעה בלחץ אויר נמוך וכן בזירת האירוע לא נמצאו סימנים המאפיינים צמיג שאיבד אוויר.

בהקשר זה, יש להוסיף גם את התייחסותו של הנאשם עצמו עת השיב בשלילה לשאלה אם עובר לתאונה הרגיש שהיה לו תקר בגלגל (מוצג ת/11, שם בשורה 93).

כפי שהקדמתי וציינתי, עדותו וחוות דעתו של ד"ר איתמר שרון התמקדה אך בצמיגים וזאת במנותק משאר סימנים וממצאים בזירת האירוע. כן, ד"ר שרון לא שלל את האפשרות, כי קיימים גורמים אחרים ו/או נוספים לתאונה, מלבד האפשרות שהצביע עליה (אשר התבררה כמשוללת-יסוד כאמור, וזאת על רקע הממצאים בזירה) (ההדגשה במקור - ג'.ק.).

13. אל מול עדותו הברורה של הבוחן, שהיוותה מסד מרכזי לביסוס אשמת המערער כגורם לתאונה, לא הציג המערער כל חוות דעת נגדית מטעמו שהיה בה להטיל ספק בעדות הבוחן. בית המשפט עמד על כך בפס' 58 להכרעת הדין: "בהקשר זה ביקש הסנגור וקיבל הזדמנות להביא חוות דעת נגדית של מומחה מטעמו. יודגש כי לא הוגשה כל חוות דעת מטעם ההגנה שבכוחה לסתור או להכחיש את קביעותיו ומסקנותיו של הבוחן המשטרתי". בהינתן כל האמור לעיל, לא מצאתי ממש בטענת המערער כי התאונה היתה בלתי נמנעת ובצדק דחה בית המשפט קמא טענה זו.

14. באשר לטענת השכרות ודרכי הוכחתה - בפי המערער כאמור טענות כלפי מהימנות עדותו של הוארי, שהעיד על כך כי המערער שתה אלכוהול לפני שאחז בהגה הרכב; כלפי תהליך נטילת דגימת הדם והעברתה למבחנה; שרשרת המוצג לרבות ממצאי חוות דעתה של ד"ר שלמך, שקבעה כי בדמו של המערער פי שניים וחצי אחוזי אלכוהול מהכמות המותרת. השגותיו אלה של המערער הינן השגות על קביעות עובדה וממצאי מהימנות, שבאלה אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב, מהטעם שערכאת ערעור חסרה את היכולת להתרשם, באופן בלתי אמצעי, מהעדים ומהראיות שהוצגו בפני הערכאה הדיונית (ראו, למשל, ע"פ 2589/15 וינוקורסקי נ' מדינת ישראל, בפסקה 18 (29.10.2018); ע"פ 1244/17 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 21 (21.6.2018)).

15. מעבר לנדרש אציון, כי לא נמצא כל בסיס לטענותיו של המערער כלפי הוארי ומהימנות עדותו, כאשר להוארי לא היה כל אינטרס בהפללתו, משהתייצב לחקירה משטרתית רק בחלוף שבוע מהתאונה. כך גם טענות המערער נגד הבוחן שהעיד על תהליך נטילת דגימת הדם ונגד עדותו של ד"ר אבו סאלח שנטל ממנו את הדגימה, שהעיד כי נטילת הדגימה נעשתה על ידו לאחר שחיטא את המקום בחומר שאינו מכיל אלכוהול והעבירה ישירות לבוחן, היו טענות בעלמא. כך היו גם טענות המערער בעניין שרשרת המוצג וטיב בדיקתה של ד"ר שלמך. בית המשפט קבע כי "הוכח כי הדם שנבדק הוא דמו של הנאשם, כי בדיקת הדם נבדקה על ידי ד"ר שלמך בתנאים המקובלים... ד"ר שלמך פעלה במקצועיות ובמהימנות. ממצאיה מקובלים עלי ואלה לא נסתרו לא על ידי הגשת חוות דעת נגדית מטעם ההגנה ואף לא במהלך החקירה הנגדית... המבחנה נשוא דגימת הדם של הנאשם היתה ועדיין נמצאת בידי ד"ר שלמך; לו סבר הסנגור שאין זה דמו של הנאשם, או שהדגימה 'זוהמה', פתוחה היתה הדרך בפניו לבצע בדיקה נוספת שהיתה יכולה לאשש את טענתו; דבר שלא נעשה" (פס' 27-28 להכרעת הדין). ועל כך אומר, ואידך זיל גמור.

16. לא מצאתי כי נפלה שגגה מלפני בית המשפט קמא שקבע כי התאונה נגרמה בעטייה של שכרות המערער ואופן נהיגתו וכי התאונה לא נגרמה בגין אותו נקר בגלגל. קביעתו של בית המשפט התבססה על הראיות הבאות: עדותה של ד"ר שלמך וממצאי בדיקתה באשר לאחוז האלכוהול שנמצא בדמו של המערער (פי שניים וחצי מהמותר); לזאת יש להוסיף את עדותו של הוארי שישב לידו, שהעיד על כך כי המערער שתה לפני שנהג ברכב. עוד קבע בית המשפט, כי מהירות נהיגתו של המערער בזמן התאונה היתה מהירות גבוהה, כשממצא זה נסמך על עדותו של הוארי שישב לידו ברכב, שהעיר לו על מהירות נהיגתו הגבוהה וביקש ממנו להאט, כשהוארי העריך את מהירות הנסיעה של המערער בין 100 ל-120 קמ"ש. עדותו של הוארי נתמכה בעדותו של עד הראיה מר חטיב, עד ניטרלי, שהעיד על כך שהמערער עקף אותו מצד ימין והיה גם עד ראיה להתרחשות התאונה. עוד התבסס בית המשפט על עדותו המהימנה והמקצועית של הבוחן, שהעיד כי התאונה התרחשה בגלל מהירות נסיעה גבוהה, אי התחשבות בתנאי הדרך, כניסת הרכב לעקומה חדה במהירות גבוהה, כאשר נהג הרכב מצוי תחת השפעת משקה משכר, מה שפגם בכושר הנהיגה של האוחז בהגה, שהביא לאובדן שליטה והתהפכות הרכב. כל אלו נקבעו כגורמים לתאונה, כאשר הנקר בגלגל לא היה אחד הגורמים שהביאו לתאונה.

17. בית המשפט קמא דחה את גרסת המערער בעדותו בבית המשפט וקבע לאור ריבוי הגרסאות והתרשמותו הישירה מהמערער במהלך עדותו, כי גרסתו כלל אינה אמינה. כאן המקום להעיר, כי במהלך חקירתו במשטרה (ת/11, עמ' 4 ש' 90-93) נשאל המערער בשאלה ישירה אם הרכב היה תקין והשיב שכן. עוד נשאל המערער האם הרגיש כי עובר לתאונה היה לו תקר באחד מגלגלי הרכב והשיב על כך בשלילה: "לא. הגלגלים חדשים, הכל חדש". והנה, בעדותו בבית המשפט ולאחר שהמערער נחשף למכלול הראיות ובמיוחד לאמור בחוות הדעת ת/2 כי היה נקר בגלגל הקדמי השמאלי, שהינו "גורם אפשרי" לתאונה, החליט המערער לתלות את קולר האשם בנקר כסיבה בגינה התרחשה התאונה וסיפר לראשונה בעדותו שבזמן "שאני נוסע ליפיע נסעתי בכביש העוקף בנתיב השמאלי ופתאום הרכב סטה ימינה, ולא יודע מה קרה שהרכב סטה, פתאום פעם אחת האוטו סטה, לא יודע למה ומה קרה ואז הצמיג נתקע במדרכה והרכב התהפך..." כשבדברים אלה ביקש המערער להסביר את הסטייה הפתאומית בקיומו של הנקר (פרוטוקול הדיון מיום 15.1.2015, בעמ' 65). בית המשפט דחה גרסת המערער בעדותו בבית המשפט בהיותה גרסה כבושה ולא אמינה ובדין נהג כך.

18. כאמור, המערער לא סיפר ולו במילה אחת בחקירותיו במשטרה על אחת ההשפעות האפשריות לקיומו של נקר על התנהגות הרכב וכפי שתיאר בעדותו ד"ר שרון, נקר שגורם לירידת לחץ משפיע על התנהגות הרכב, שבא לידי ביטוי בכך שהנהג מתקשה לשמור על נתיב נסיעתו ו"משיכת" הגה שמאלה. חשוב מכך, המערער שלל בחקירותיו

במשטרה באופן פוזיטיבי קיומו של נקר והסביר את התרחשות התאונה באיבוד שליטה על הרכב ו"התחלקות" הרכב (ת/11, ש' 17-16, ש' 57; ת/24 ש' 16, 23, 55, 70, 73, 127). דומה שבנסיבות המתוארות אי קבלת גרסתו של המערער היתה אך תוצאה מתבקשת.

הריגה או גרימת מוות ברשלנות

19. משהוכח אפוא כי המערער נהג תחת השפעת משקה משכר וכי בדמו נמצא 139 אחוז מ"ג אלכוהול – פי שניים וחצי מהכמות המותרת על פי דין – וכי נהג במהירות גבוהה והתעלם מתנאי הדרך (עקומה חדה), קמה לחובתו של המערער חזקה כי ביצע את העבירה במחשבה פלילית, שהיא אדישות (סעיף 34ט(ב) לחוק העונשין). בכך התמלא היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירת הריגה, שהוא יסוד נפשי של פיזיות כאמור בסעיף 20(א)(2) לחוק העונשין (ע"פ 456/16 צ'ורני נ' מדינת ישראל, פס' 37 (4.2.2018); ע"פ 7066/13 אלמליח נ' מדינת ישראל (22.12.2015)). מכאן שיש לדחות את טענתו החילונית כי יש להרשיעו בגרימת מוות ברשלנות.

הערעור על העונש

20. הענישה שהוטלה על המערער בגין מעורבותו בעבירת הריגה עת היה נתון להשפעה של משקה משכר בגינה קופדו חיי אישה צעירה, הינה ענישה מקלה.

לטעמי, בית המשפט נתן משקל יתר לנסיבותיו האישיות של המערער במכלול שיקוליו בגזירת הדין. בית המשפט מיצה אפוא בענישתו לא רק את מידת החסד אלא אף את מידת הרחמים, שספק בעיני אם המערער ראוי לה, לאור הקושי שלו להכיר בכך שנהג בשכרות ובצורה פיזיה ובקשר בין שתיית אלכוהול ונהיגתו הפיזיה לקרות התאונה.

אציע אפוא לחברי לדחות את הערעור הן על הכרעת הדין והן על העונש.

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה ח' מלצר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט ע' גרוסקופף:

אני מסכים.

ש ו פ ט

לפיכך הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ג' קרא.

המערער יתייצב לריצוי עונשו בימ"ר קישון ביום 6.2.2018 עד לשעה 10:00, כשברשותו תעודת זהות. על המשיב לתאם את הכניסה למאסר כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים 08-9787336, 08-9787377.

לאור טענות המערער בדבר מצבו הנפשי, ראינו להפנות תשומת לב שב"ס לכך בעת בחינת תנאי ומיקום כליאתו.

ניתן היום, ב' בשבט התשע"ט (8.1.2019).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה